

Sygn. akt II Ka 135/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

sędziowie: Robert Rafał Kwieciński

Anna Klimas

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Joanny Dopierały

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2022 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego o czyn z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1. pkt 3 k.k.

i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 26 stycznia 2022 r.

sygn. akt II K 362/20

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wydatki w kwocie 20 zł i opłatę w kwocie

180 zł.

Anna Klimas Karol Skocki Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 135/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 362/20	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

1.	błąd w	# zasadny	
2.	ustaleniach	# częściowo	
3.	faktycznych	zasadny	
4.	mający wpływ na	# niezasadny	
5.	treść orzeczenia, polegający na dokonaniu przez Sąd wyrokujący błędnego ustalenia, iż M. M. dokonał zarzucanego mu w wyroku czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym zapisu monitoringu znajdującego się w aktach sprawy, zeznań świadka Ł. K., J. R. J. L., E. T. wynika, że oskarżony M. M. nie dokonał czynu objętego oskarżeniem i brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na fakt, iż to oskarżony był w pobliżu butli z gazem , odkręcił butle z gazem i dokonał jej podpalenia; rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7		

k.p.k. poprzez
przekroczenie
granicy
swobodnej
oceny dowodów,
podjęcie tej
oceny w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego w
sposób
uniemożliwiający
ustalenie
prawdy
obiektywnej oraz
art. 410 k.p.k.
poprzez
niewwzględnienie
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej,
przemawiających
na korzyść
oskarżonego w
szczególności
odtworzenia
nagrań z
monitoringu, na
których nie
można
zidentyfikować
osób
znajdujących się
na zewnątrz
sklepu z uwagi
na fakt, iż
nagrania z
monitoringu
obejmują
wyłącznie
wnętrze sklepu,
a nie obejmują
nagrań na
zewnątrz sklepu
jak i nagrań w

pobliżu butli z gazem;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenie polegające na dowolnym przyjęciu w sprzeczności z materiałem dowodowym iż oskarżony M. M. odkręcił butle z gazem i ich podpał, podczas gdy jak wynika z opinii biegłego miejsce składowania butli z gazem było źle zabezpieczone i każdy miał dostęp do butli i brak jest jakiegokolwiek dowodu (odcisków daktyloskopijnych, zeznań świadków nagrań) wskazujących na okoliczność iż oskarżony był przy butlach z gazem odkręcił je i dokonał podpalenia;

rażące naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 171 § 1, 4, 5 k.p.k.,

które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej, a w szczególności poprzez ocenę iż zeznania świadka M. Ż. złożone w postępowaniu przygotowawczym są wiarygodne, podczas gdy jak wskazuje, świadek Ł. K. przeprowadzający tą czynność przy przesłuchaniu zrelacjonował świadkowi nagranie z monitoringu wprowadzając go w błąd co do jego rzeczywistego przebiegu (podobnie jak opisał to świadek Ł. K. w notatce z nagrania znajdującego się w aktach, która opisuje w sposób

	<p>odmienny zapis monitoringu) i tym samym wpłynął na treść zeznań świadka M. Ż., który w toku postępowania sądowego nie podtrzymał swoich wcześniejszych zeznań i wskazał, że zostały one złożone pod wpływem sugestii przesłuchującego;</p> <p>obraza przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zasada in dubio pro reo).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie należy wskazać, że mimo tego, że apelujący podnosi również zarzuty obrazy przepisów postępowania,</p>			

zarzuty te, podobnie jak pozostałe zarzuty, odnoszą się w rzeczywistości do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącego mieć wpływ na treść wyroku przewidzianego w art. 438 pkt. 3 k.p.k., w szczególności noszącego cechę tzw. błędu „dowolności”, co jasno wynika z treści sformułowanych zarzutów i uzasadnienia tejże apelacji.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądowym i doktryną zarzut taki jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowemu i logicznemu rozumowaniu, z

tym, że dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie przedstawienia tylko własnej oceny tych dowodów.

Zdaniem sądu odwoławczego sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przeprowadził wnikliwą analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonujący dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego inne

dowody uznał za niewiarygodne.

Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych oparł się na zeznaniach świadka M. Ż. złożonych w dochodzeniu, odmówił wiary jego zeznaniom złożonym na rozprawie i dokładnie swoje stanowisko uzasadnił. Brak podstaw by kwestionować takie stanowisko sądu I instancji. Świadek w dochodzeniu dokładnie opisał przebieg zdarzenia i jest to zgodne z zapisem monitoringu oraz koresponduje z zeznaniami świadków: J. R. i J. Ł.. Słusznie sąd uznał, za niewiarygodne twierdzenie świadka na rozprawie, gdzie próbując wycofać się z wcześniejszych zeznań, wskazywał, że nie czytał protokołu sporządzanego przez policjanta

a zeznania, które wtedy składał miały zupełnie inną treść. Lektura tych zeznań wskazuje, że w całości (objętości połowy strony) dotyczą właśnie opisu tego zdarzenia, dlatego ich podpisanie i oświadczenie na piśmie o ich odczytaniu a potem stwierdzenie na rozprawie, że świadek nie wie co wydarzyło się tamtego dnia, bo tego nie widział, jest niedorzeczne.

Wbrew temu, co podnosi obrońca w apelacji przesłuchujący, brak podstaw do twierdzenia, że policjant wpływał na zeznania świadka Ż.. Świadek ten dwukrotnie przesłuchiwany na rozprawie, nie wspomina o tym jednym słowem, natomiast cały czas twierdzi, że nic nie widział, a zeznań swoich nie czytał, co

sąd omówił
wyżej. Samo
poinformowanie
świadka o
zapisie kamery
monitoringu, w
żaden sposób
nie może ich
dyskwalifikować.

Wbrew temu co
twierdzi
apelujący
dokładna analiza
nagrania z
kamery
monitoringu
jednoznacznie
wskazuje na
pobyt
oskarżonego w
sklepie i (...)
przed sklepem
i późniejszą ich
ucieczkę. Widać
oskarżonego
wchodzącego do
sklepu ubranego
w czerwoną
bluzę o
godz.19:49:37 i
przebywającego
tam do godz.
19:50:20 oraz Ż.
w szarej bluzie
przy otwartych
drzwiach przy
wchodzeniu i
wychodzeniu
oskarżonego ze
sklepu oraz
podchodzącego
do drzwi sklepu
powodując ich
otwieranie o
godz. 19:52:55
do 19:53:04
Niespełna 3
minuty później
o godz. 19:55:10

widać te osoby uciekające za szklanymi drzwiami. Nie ma wątpliwości, że są to te same osoby. Nie było żadnych osób innych w pobliżu sklepu. Nie sposób sobie wyobrazić sytuację w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, żeby zamiast tych osób pojawiły się dwie osoby o identycznej posturze, identycznie ubrane, „dublerzy”, nie zauważeni dodatkowo przez oskarżonego i świadka Ż.. Za szklanymi drzwiami wyraźnie widać na oskarżonym tą samą bluzę co przed 5 minutami a także charakterystyczne buty sportowe z białymi podeszwami i czapkę na głowie. Obraz kamery monitoringu jest wyraźny, a dokładna jego analiza pozwala na niewątpliwą identyfikację.

Okoliczność ta
dokładnie
koreluje z
zeznaniem
świadka M. Ż.
złożonymi w
dochodzeniu.

Dla dokonanych
ustaleń sprawą
drugorzędną są
wątpliwości co
do
prawidłowego
usytuowania
butli gazowych,
łatwy dostęp dla
osób
postronnych.
Właśnie ta
okoliczność
została
wykorzystana
przez
oskarżonego do
popelnienie
zarzucanego mu
czynu.

Reasumując
należy uznać, że
ocena materiału
dowodowego
zebranego w
sprawie została
przez Sąd
Rejonowy w
Kole dokonana z
uwzględnieniem
obowiązujących
reguł, nie
narusza granic
swobodnej
oceny oraz jest
zgodna z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a
zatem znajduje
swoje oparcie w

treści przepisu
art. 7 k.p.k.

W tej sytuacji
również
całkowicie
chybiony jest
zarzut
podnoszony w
apelacji
naruszenia
zasady in dubio
pro reo.

Wątpliwości, o
jakich mowa w
przepisie art. 5 §
2 k.p.k., odnoszą
się do zagadnień
związanych z
ustaleniami
faktycznymi, a
więc do sytuacji,
gdy z zebranego
materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje
zdarzenia, a
żadnej z nich
nie daje się
wyeliminować
drogą dostępnej
weryfikacji. Nie
należą natomiast
do nich
wątpliwości
związane z
problemem
oceny dowodów,
a więc który
z wzajemnie
sprzecznych
dowodów
zasługuje na
wiarę, a który
tego waloru nie
ma. Jeżeli sąd
dokonał ustaleń
na podstawie

<p>swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego i w uzasadnieniu wydanego wyroku dokładnie to wskazał.</p> <p>Wobec powyższego należy uznać, że zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa.</p> <p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sądowi I instancji		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	Brak okoliczności z art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 44 k.p.k. i art. 445 k.p.k.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Sprawstwo i wina oskarżonego oraz wymierzona wobec oskarżonego kara.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popelnienia czynu, a wymierzona kara jest zgodna z dyrektywami jej wymiaru.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	O kosztach postępowania odwoławczego sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.	

i art. 636 § 1 k.p.k., w zw. § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U.2013 poz.663), w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.), .

7. PODPIS

Anna Klimas
 Karol Skocki
 Robert Rafał
 Kwieciński

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana